

Rigsdagstidende.

1850, Forhandlingerne paa Folkethinget. № 113.

Anden Session.

36te Møde.

Mandagen den 25de November.

(Fortsat.)

Formanden: Jeg skal' eengang for alle gjøre den Bemærkning, at, hvis man ønsker Medsættelse af et Udvalg, vil det altid, umiddelbart efter at Beslutningen om Henviisning til en paafølgende Behandling er tagen, være det rette Sted til at fremkomme dermed. Naar altsaa intet Forslag gjøres, gaar Loven uden Udvalgs Medsættelse directt til 2den Behandling (Dphold), hvilket saaledes er vedtaget. — Vi gaar dernæst over til det næste Nummer paa Dagsordenen: „1ste Behandling af Forslag til Lov om den Kjøbstæderne (Kjøbenhavn derfra undtagen) tilkommende Godtgjørelse for ordinair Indkvartering“. Forslaget findes i Nr. 33 af Anhanget under Nr. XLVIII, Spalte 500.

Da Ingen begjærede Ordet, blev ved den derpaa foretagne Afstemning Lovforslagets Overgang til 2den Behandling vedtaget eenstemmigt med 73 Stemmer.

Jugstrup: Jeg skal nu tillade mig at foreslaae et Udvalg nedsat, bestaaende af 3 Medlemmer.

Da der intet andet Forslag gjordes, blev dette sat under Afstemning og vedtaget med 57 Stemmer mod 1.

Man gik dernæst over til det næstsidste Nummer paa Dagsordenen, nemlig „1ste Behandling af Forslag til Lov, indeholdende adskillige Bestemmelser om Jagtrettens Afløsning og Udøvelse, hvilket Forslag findes i Anhang Nr. 33 under Nr. XLIX, Side 503—508.

Scherning: Det gjør mig ondt, at jeg imod et Lovforslag, som allerede har gennemgaaet en saa langvarig Drøftelse paa et andet Sted, maa være nødt til allerede ved første

Behandling at gjøre Indsigelse, men jeg maa gjøre det, fordi det forekommer mig, som om der paa Bunden af det hele Forslag ligger Grundsætninger udtalte, som forekomme mig farlige at give Bekræftelse, og det forekommer mig, at disse Grundsætninger ikke ere blevne tilbørligt paaagtede, at de ere undslupne Opmærksomheden. Det forekommer mig nemlig, som om man har forverlet det, man kalder Jagtret, Bestidelse af Ret til at forfølge Wildtet paa visse Jorder, med de Midler, hvormed Regjeringen hidtildags har understøttet Dpretholdelsen af denne Ret. Et af de væsentligste Midler, hvorved Regjeringen har understøttet Dpretholdelsen af den saakaldte Jagtret, er Forbudet mod at bære Vaaben. Nu indseer jeg ikke, at den Ret at bære Vaaben, som kan forbydes ved Lov, nogenstunde kan komme til at udgjøre en Deel af den Jagtret, man kalder Eiendom eller Bestidelse. Selv om jeg vilde gaae ind paa, at en Mand kunde eie Noget, man kaldte Jagtret, saa kunde han derved dog ikke eie Ret til, at den Lov skulde blive bestaaende, som forbyder enhver Mand i Landet at bære Vaaben paa saadanne Steder, hvor han ellers er berettiget til at gaae. Jeg anseer det farligt nogenstunde at udtale en saadan Bestemmelse; man giver derved en af Statens vigtigste Rettigheder bort, man lader det private Herredomme komme ind paa et Gebeet, hvor det ikke hører hen. Ingen privat Mand her i Landet kan forlange med nogen Ret Godtgjørelse for det, naar det bliver ham betaget. Enhver maa, naar Statens Politilove tillade det, kunne bære Vaaben; jeg troer derfor, at man slet ikke kan gaae ind paa en Anordning om Jagtretten, uden i Forveien at have udtalt det Princip, som man i denne Retning vil gjøre gjældende, og jeg troer, at, efterat vi ere gaaede over til almindelig Værnepligt og ef-